

Fid

Bestyrelsen for Musikforeningen "Harmonien"

Gennem Hr Kapelmester Danning
erfarer jeg, at Musikforeningen "Harmonien" muligvis
har en Plads at besætte som Inspektør og Lærer ved
Musikskolen i Bergen, og i den Anledning tillader
Undertegnede sig at ansøge den ærde Bestyrelse om
at maatte komme i Betragtning ved Besættelsen
af ovennævnte Post.

Jeg er 44 Aar gammel og har oprindelig faaet
min Uddannelse paa Københavns Musikonservatorium.
Efter at have gennemgaaet dette, debiterede jeg paa
Det kongl Teater i Operaen "Joseph og hans Brodre"
Sanger, efter omstaaet Militairgeneste, studerede jeg
Sangkunsten 1 Aar hos Prof Faistenberger i Wien.
Som Sanglærer har jeg udført en betydelig Virksom-
hed, og adskillige af vor Koncertsangere skylder mig
deres Uddannelse. Blant mine mest bekendte Elever
nævner jeg kongl Hof Operasanger Einar Forchhammer
i Dresden.

Ved Tidn at min Sanglærergering har jeg udført
en ret betydelig Virksomhed som Komponist, og ad-
skillige af mine Kompositioner have naaet en
Udbredelse, som kun grumme faa danske Sange-

I det sidste Aar har jeg særlig stierdet Instrument-
kationskunsten hos kongl Kapelmesters Thorvald
Hansen, og den 27de Februar gav jeg en "Komposi-
tions Aften" i Koncertsalen, ved hvilken Lystighed
den københavnske Presse udtalte sig saaledes, som
det vil ses af indlagte Anmeldelser.

Vedlagt vil findes forskellige Anmeldelser af diverse af mine Elever samt en Udtalelse om mine Arbejder som Lærer af den bekendte Sangleser, keiserlig Hofoperasanger Liebau*; denne Udtalelse fremkom derudat jeg i 1895 sendte mine Elever Hr Forchtstrømmer med til Hr Liebau, hos hvem Hr Fydderligeren i sin Maanedes udvikled sine Arbejder.

Endnu har jeg tænkt at tilføje, at Grunden, hvorfor jeg søgte bort fra København, er den, at et Lærere embede i Sang ved det henværende Konservatorium blev ledigt ved Nytaarstid og med Forbigaaelse af mig blev besat med Hr Operasanger Lincke der indtil Dato ikke endnu har haft et eneste Resultat af sin Undervisning at opgive

Arbejdet

* Kopieres Rigtighed er atterdødet af Hr Musikforfatter Wilh. Hansen.

Levteus Miskow
Nørn Søgade 19-4
København K

København d. 8de Marts 1901.

Til

Bestyrelsen for Musikforeningen Harmonien
i Bergen.

Konserter.

Samlings

Hr. Sextus Miskows Kompositions-Aften i Gaar i Palæets mindre Sal var et smukt Bevis paa hans Talent som Sangkomponist.

Hans Sange rummer vel ikke nogen dyb Poesi, men de er til Gengæld saa umiddelbare og naturlige, at flere af dem har vundet Hævd og er blevne

e. 28/3 1891 Prof. Anton Karbyson

lige frem populære blandt det store Publikum. Sin betydelige Evne til at indleve sig i den spanske, lunefulde, køttede Karakter viste Komponisten i en ny Sang-Cyklus „Spanske Nætter“, der imidlertid næppe kom til sin fulde Ret i Frk. Gerda Johansens noget kølige Fortolkning.

Fra en hel ny Side lærte vi i Gaar Hr. Miskow at kende, nemlig i en Sonate for Klaver og Violin. Som et første Forsøg kom den vel ikke op til de Forventninger, man navnlig med Hensyn til Originalitet stiller til et saadant Værk; derimod er Udnyttelsen af de forskellige Motiver, navnlig i den første Allegro, meget virkningsfuld, ligesom denne i formel Henseende synes at staa højest. Menuetten er et meget pikant og tiltalende Stykke, og endskønt det norske Element overalt er meget fremherskende, virker det dog ikke trættende. Sonaten, som bærer ansproget til videre Forsøg i denne Kompositionsform, blev i den smukke Udførelse ved de Herrer Edv. Borregaard og Fini Henriques modtagen med meget Bifald af et talrige Publikum.

Janssen

Er desværre all, hvad jeg har fundt af mine Elven Ros.

Folketekoret i Esas.

i Dag byder paa forskelligt af Interesse. Foruden at saa gode og kendte Kræfter som Pianistinden Frk. Lebrecht og Fløjtenisten Hr. kgl. Kapelmusikus Mollerup spiller, medvirker hele to unge Sangere. Den ene er den herværende mosaiske Menigheds Under-Kantor, Hr. Jakob Grossmann, der ved denne Lejlighed for første Gang optræder i Koncertsalen. Hr. Grossmann, der er tyskfødt og Begyndelsen af Trediveerne, har en ualmindelig Tenorstemme, der forlængst har vakt Opsigt i Synagogen. Nu er det hans Agt ogsaa at deltage i vort Koncertliv, hvor der sikkert vil være god Brug for ham. Den anden Sanger er den unge Barytonist Hr. Alfred Bojesen, der et Par Gange tidligere med afgjort Held er optraadt paa Koncerter, saaledes i Fjor i Koncertpalæets store Sal. Han vil i Eftermiddag kreere Charles Kjerfalds tre ny Sange til Tekster af Holger Drachmanns allerede — ikke mindst paa Grund af de glimrende Viser — helt berømte Roman *Kitwalde*. Begge de syngende Herrer er Elever af Hr. Sextus Miskow, der i det sidste Aars Tid synes at skulle tage Tæten blandt københavnske Sanglærere.

Hr. Charles Kjerfald & Politisk om

N. L.

Debut paa Folketheatret.

Hr. Viktor Hansen, der er vel kjendt som dygtig Kontra-Bassist fra vore Orkesterkoncerter, viste i Aftes sit Talent som dramatisk Sanger, idet han med meget kort Varsel havde overtaget Faderens Parti i „Hans og Grethe.“

Det blev en virkelig lovende Debut. Stemmen, en dyb Baryton, er kraftig og god; ligeledes viste Sangeren virkelig scenisk Evne. Der var Karakter og Fynd i hans Opfattelse og Udførelse af Rollen, som Hr. Hansen, fuldkommen korrekt, tog mere burlesk end Hr. Høy har gjort det.

Ogsaa den gode Textudtale for tjener Ros, ligesom naturligvis Hr. Hansens Egenskaber som Musiker er komne ham til Gode i den hastige Indstudering og sikre Udførelse af det ikke helt ubetydelige Parti.

Skuespillerinden *E. L. Christensen*

Dauvebrø

Folketheatret.

Hr. Victor Hansens Debut i „Hans og Grethe“.

Med meget kort Varsel og med én eneste Prøve havde Hr. Victor Hansen i Aftes overtaget Faderens Parti i Humperducks nydelige Opera „Hans og Grethe“, der stadig spilles for fuldtbesat Hus.

Hr. Victor Hansen er kendt som en særdeles dygtig Musiker — han spiller Kontrabas og staar ved alle vore store Foreningskoncerter ved første Pult. Ved Siden af har han uddannet sig i Sang hos Hr. Miskow, den af alle vore Sanglærere, der synes at have bedst Greb paa at lægge en Stemme.

Til Trods for den korte Forberedelse var Hr. Hansens Debut særdeles vellykket, og i mange Henseender

meget mere end lovende. Uden Tvivl stod han betydelig over den oprindelige Indehaver af Partiet. Først og fremmest havde han anlagt Rollen meget rigtigere end Hr. Høy, og spillede Faderen som en forsoren, forsumpet Svirebroder. Sangpartiet klædte hans mørke Basbaryton fortræffelig, efter at den første Nervøsitet hurtig var overstaaet, og det var en Fornøjelse at høre, hvor tydeligt og distinkt han udtalte Texten. Men ligesaa mærkværdig var den Rutine og den Sikkerhed, hvormed han agerede, zünftig og stærkt, i Meget mindende om afdøde Schram, hans øjensynlige Forbillede og Ideal.

Efter denne Debut maa man med megen Interesse imødesee Hr. Hansens videre Udvikling.

R. H.

Violis Koncertsal.

Dr. Cinar Gorchhammer, som efter tre Maas Stra-beretle sang for os paa Klampenborg i Bre-bags, optraadte i Aftes i Koncertens Zoen og bode Aftening. Salen var begge Gange overfyldt af Tilhørere, medens Trængslen udenfor ligeledes var ret ubehagelig. Men alle ville høre den fortreffelige danske Seltener, og man maa indrømme, at Fornøjelsen, man har af hans friske, kraftige og kunstneriske Sang, rigeligt opvejer et og andet Knuds i Trængslen.

Dr. Gorchhammer begyndte med Tann-hänfers iachobte fortælling i Dperens fløse str, der fore Scene, hvort Seltan tilbrer til mærkelige Riv. Det var en af Drifret efter en enkelt Prøve indtrædet i berfattet Sprehation, hvort Sangerens herlige Stemme fulde, smagfulde og dramatiske bevægede Forbrag gjorde en meget betydelig Sirkning, som ogsaa vilde sig i de vordige Pfalsbafcher, hvormed Sangeren fannedes. Dan lod sig af de gientagne Fremfaldelser dog ikke bevæge til at tilføje noget Extra-numer, men ventede til næste Koncertafdeling. Tilhørerne lod imidlertid til at finde god Erfaning i det interessante efterfølgende Drifrenummer, Otto Møllings livfulde og afvejlende „Orientalfe Scenter“ med dels ejendommelige, fængslende Soloit og pitante Myntit.

Slet i fibre afvejlning lod Dr. Gorchhammer os gamle glemme, at Salen seltentlig maa høre lide for sin ngniffige Myntit. Som sang fine Romancer af Delle og Miflow betlyflet, „Gart hvor flyder Svanden her?“ (en ledig funden Text af gudsig Hoffen) for smukt og fashonende, at man fandt Myntiten ubæret. Sattes fandt vi Dr. Gorchhammer lige beundringsværdig som Romancelanger og som Seltener, og Tilhørerne vare aabenbart af samme Mening. Man faar

hvert sjældent en bøl fortrifning som den, Sangeren berede os med Delles „Saltarella“ (af „Syltandte Sange“). Og bevill fommer en hyperlig Terntale. Maade denne Saltarella og Miflows Sang maatte gjen-tages, og de lapharige Fremfaldelser be-hæredes med Delles „Blæe Sændervind“. Det indrer os lide, at Sofoptraen i Dresden har flitet sig en faadan Sanger, som man bevarer lide har Maad til at be-høbe i Slemmet.

Bohlsøpke 1899 S.

I „Pastellerne“ findes et Par ganske udmærkede Exempler paa, med hvor faa Midler Miskow kan opnaa den sikreste Virkning. Baade „Og vi to vil træde Dansen i Nat“ og „I Maaneskin“ illustrerer træfsikkert Komponistens Evne til instinktmæssigt at finde den rigtige „Tone“ i sin Musik. Det er nydelige og stemningsfulde Romancer, der ligger brillant for Stemmen, og som man kommer til at holde af, ikke mindst paa Grund af deres Fordringsløshed og deres Tagen Afstand fra musikalsk Vigtigmageri. Vi har allerede igaar bemærket, at „Far! hvor flyver Svanerne hen?“ har opnaaet stor Folkegunst. Og dog er denne lidt ordinære Sang langt fra saa typisk for Miskow som de to andre.

Af „Zigeunerviserne“ er de to første helt gode og karakteristiske. Derimod er Ludvig Holsteins „Marie“ et talende Bevis for, hvor let der ogsaa kan løbe Miskow noget flovt og ferskt i den rastløse arbejdende Pen.

Helt fornøjeligt er det Hæfte Børnesange, Komponisten i disse Dage har udsendt. Sange som „I Høsegaarden“ og „Borgmester Mule“ kan ethvert Barn synge og huske. De er i al deres Simpelhed et Bevis paa, at Miskow i Virkeligheden er mere Komponist end mange af vore Professorer.

Hr. Chr. Danning

Komponisten Robert Henriques
i „Vor Land“ (1898)

Hr. Sextus Miskow havde til en „Kompositions-Aften“ Koncertpalæets mindre Sal omtrent fuldt besat af Tilhørere, og de fine Kompositioners og den gode og mangfoldige Assistances Forskjellighed lykkedes det Koncertgiveren at holde Tilhørerne Interesse vedlige den hele Aften. Damerne Fru Duiding-Jaaborg og Fru Gerda Johansen, Hr. Siegfried Poulsen og Hr. Henriques, Hr. Berdier, Violinisten Hr. Borregaard, Pianistinden Fru Hannemann (Allkompanement), Skuespiller Pio og en Dobbeltkvartet fra Cæciliaforeningens Madrigalkor. Det omfattende Program, hvis enkelte Numre alle viste Hr. Miskows Evne til at skrive naturlig, velklingende og for den Udsørgende — spillende eller syngende — taknemmelig Musik, indeholdt et Par Noviteter. Saaledes nogle tiltalende Folkeviser, en Sang-Cyklus „Spanske Nætter“, hvori den lokale Kolorit med virkelig Held er gienneført, og en Violinsonate, hvori der er baade megen Melodisitet og nogen norsk Paavirkning, og for hvilken et par smukke Sangene.

En Dobbeltkvartet, 4 Damer og 4 Herrer, præsenterede heldigt fire „Folkeviser“ a capella, som gjorde et gunstigt Indtryk ved kjendelig Folkevise tone i de lettilgængelige Melodier og ved klar Stemmeføring. Til dette nye Felt, som Komponisten synes at betragte med gode Forudsætninger, søjede han et andet, endnu fordringsfuldere, idet han ved d'Hr. Edv. Borregaard og Fini Henriques møde med en ny Sonate for Klaver og Violin. Hvorvidt denne højere Stræben, som her giver sig tilkjende, vil bære større Frugter, er det vanskeligt at have nogen Mening om. Sonaten klinger friskt og naturligt og udvæler ikke Kritiken, og i den flatterende Fortolkning af de to nævnte Kunstnere vakte den stærkt Bisald. I det Hele havde Hr. Miskow al Grund til at være fornøjet med Aftenens Resultater. C. 28/3 1901 S.

Hr. Carl Niessen
Berlingske Tidende H. Schuyt

Hr. Sextus Miskow havde i aftes foranstaltet en Kompositions-Soirée i Palæets mindre Sal. At Hr. Miskow kan skrive en trejdig og rask Melodi, véd man forlængst. Mange af hans Viser er da ogsaa meget populære, og Sangene af Hr. Børge Janssens Fortælling „Spanske Nætter“ vil sikkert yderligere forøge Antallet paa Vennerne af den Miskowske Muse.

Hovednummeret ved Koncerten var en ny Violin-Sonate, som i flatterende Udsørelse ved d'Hr. Borregaard og Fini Henriques viste, at Hr. Miskow som Komponist ogsaa sætter sig højere Maal. Sonaten er baade melodios og klart formet. Dens Motiver er ikke dybe, men velklingende og udsøgte, og Stykket byder ferme Eksekutører en flatterende Opgave.

Sextus Miskows Kompositions-Aften.

Det var en oberordentlig fornøjelig Kompositions-Soirée, Hr. Sextus Miskow i Aftes gav i Palæet. Faa Komponister har som han vidst at anslaa de Strange, som det store Publikum forstod og holdt af; fra den Dag, da han skrev: „Den Spillemand snappede Fiolen fra Væg“, hørte han til de Kunstnere, som man huskede og havde Respekt for.

Siden da er meget Vand løbet i Stranden, men Miskow har saa lidt laagt sig til Hvile paa sine Dærbær, at han tværtimod utrættelig har arbejdet sig frem og atter frem, saa lanot, at han nu ikke alene behersker Visen og den folkelige Romance som ubestridt Nr. 1, men nu hører til de Romancetkomponister, som man ikke kan gaa uden om, naar der tales om dansk Musik. Men ikke nok hermed. I Aftes hørte man en Sonate for Violin og Klaver — udmærket spillet af d'Hr. Fini Henriques og Edv. Borregaard — i hvilken han viser sig tilfulde at kunne beherske større Former. Der er en plastisk Bredde over denne Violinsonate, som giver store Løfter for Komponistens videre Udvikling, og der er tillige den Sangbarhed og Læffekterhed, som man kender fra Miskows tidligere Arbejder. Endnu har han ikke helt kunnet frigøre sig for Forbilleder — man mindes saaledes undertiden Sjogren og Grieg — men hans næste større Arbejde hvad det saa end bliver, vil sikkert vise, at Miskow kun behøver at være sig selv fuldt ud for at fange tilstrækkeligt Behør for sin Musik. I en Række Kor, fornemmelig til Ernst v. d. Nedelke Folkeviselekker, viste Hr. Miskow hderligere, hvor sikkert han forstaaet at „føre“ de forskellige Stemmer, og hvor nansomt, næsten Hartmannsk, han er i Stand til at anslaa den simple rørende danske Folkevise tone.

De, der holder af Miskow for hvad

han tilforn har skrevet af Viser og Sange, — og deres Tal er ikke ringe — vil onste ham hjerteligt til Dykke med Gaarskastens Kompositioner, og de vil glæde sig til hvad den udbilingsdygtige Komponist i Fremtiden vil være i Stand til at hde, dansk Musiklib. C. 28/3 1901 København

— Samtidig havde Hr. Sextus Miskow i Koncertpalæets mindre Sal arrangeret en Kompositions-Aften. Det er altid en farlig Sag at ville prøve paa at fastholde et Publikums Interesse en hel Koncert igjennem med en enkelt Mand's Arbejder. Det subtile Auditorium, Hr. Miskow kunde glæde sig ved i Aftes, syntes dog ikke at blive træt, hvilket vel dels skyldtes den præsenterede Musiks lettilgængelige Indhold og populære Form, dels Mængden af de Medvirkende.

Disse vare: Sangerinderne Fru Duiding-Jaaborg og Gerda Johansen, Tenoristen Hr. Siegfried Poulsen og Bassisten Hr. Berdier, Violinisten Hr. Fini Henriques, Pianisten Hr. Borregaard, Pianistinden Fru Hannemann (Allkompanement), Skuespiller Pio og en Dobbeltkvartet fra Cæciliaforeningens Madrigalkor.

Det omfattende Program, hvis enkelte Numre alle viste Hr. Miskows Evne til at skrive naturlig, velklingende og for den Udsørgende — spillende eller syngende — taknemmelig Musik, indeholdt et Par Noviteter. Saaledes nogle tiltalende Folkeviser, en Sang-Cyklus „Spanske Nætter“, hvori den lokale Kolorit med virkelig Held er gienneført, og en Violinsonate, hvori der er baade megen Melodisitet og nogen norsk Paavirkning, og for hvilken et par smukke Sangene.

28/3 1901, Dagbladet

Hr. Sextus Miskow gav samtidig en Aften med lutter egne Kompositioner i Palæets lille Sal. Hr. Miskow har forlængst vundet Anerkendelse som Avtor til en Del velklingende, melodiose Romancer, der udmærker sig ved deres Lettileghed og store Sangbarhed. Programmet i Aftes bragte mange Prøver herpaa. Af de ældre synes de noget smægtende og de med folkeviseagtig Kolorit at naa højest — de blev sungne af en ung Tenorist, Hr. Siegfried Poulsen, med en lille, hnen meget køn og netop svermerisk klingende Stemme — af de nyere forekom de spanske Viser os ubetinget mest erallykkede, skønt de ingenlunde fik en saatrækkelig, endsige flatterende Udsørelse af vedkommende Dame; Musikken til de Søderbergske Vise-Tekster er sikkert for tung og omstændelig, selv en Sang som „Bajads“ behøver ingenlunde en saadan Haupt- und Staats-Action, som Komponisten har stillet paa Benene. En Dobbeltkvartet af Cæciliaforeningens Madrigalkor sang nogle kønne, men hvad selve den harmoniske Farvegivning angaar, noget blege a capella-Kor, hvorimod en ny Sonate for Violin og Klaver (fortræffelig spillet af D'hrr. Fini Henriques og Edv. Borregaard) tiltalte ved sin Friskhed og Sundhed. Den faldt maaske nok lovlig meget i Smaastykker — manglede det lange Vejr — men der var baade Fantasi og Flugt i den, og med sit beskedne Indhold og sin knappe Form slog den ikke større Brød op, end Komponisten kunde bage.

Ch. K.

C. 28/3 1901
Polshen Komp. Charles Knyff
& Elev